

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Avaron_-_Elf.PDB

PDB Name: Avaron - Elf
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.6.2003
Modification Date: 4.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Avaron: Elf

Lehce přšelo na střechy domů ve městě kde už všichni spali. Všichni? Ne, všichni ne. Stráž ve strážnici u brány hrála v karty a párek opilců se motal městem. A taky další postava v plášti proti dešti byla vzhůru. Procházela bočními uličkami. Pohybovala se ve stínech mimo občasné světlo od lamp. Překračovala rozbité sudy a hromady odpadků. Kočka černější než noc zavřeštěla kdesi na střeše.

Do uličky vstoupila druhá osoba, stejně zabalená do pláště. Obě postavy stanuli deset metrů proti sobě. Náhle jakoby kočky dostali strach zmlkly jejich hlasy. Noc rušil jen zvuk padajících kapek do kaluží a malý vodopád dopadající na blátivou zem z chříče na rohu domu. Druhá osoba vstoupila dál do uličky. Stáli teď oba zapláštěnci na metr od sebe. „Čekal jsem, že tě potkám. A taky jsem se na setkání připravil, ale ptám se tě než se rozhodneš co udělat, nerozmyslíš si to a nevrátíš se zpět do pekla?“

„Jsem Ghattall a ty víš co je úkolem Ghattallů. Buď splním úkol nebo zemřu. A já úkol splním..“

„...nebo zemřeš.“ Už při těchto slovech z pláště jednoho muže vylétla ruka s dýkou Slattou, dýkou známou pro svoji smrtící čepel. Jakákoliv i sebemenší ranka této dýky způsobovala tropickou horečku a pak ošklivou smrt. I plášť druhého muže se rozevřel a jeho ruka zachytila zapěstí nepřátelské ruky. Rána čelem do obličeje útočníka rozdrtila s ošklivým křupnutím nos. Muži od sebe odskočili a plášť se svezl na zem. Oba muži stáli ve světle, které vydával měsíc náhle se objeviv mezi mraky. Byli to elfové, o tom nebylo pochyb. Oba vypadali na stáří kolem 35 lety pozemskými, když skutečný věk mohl být mnohem vyšší. Elfové byli známí svou dlouholetostí. Ghattall neútočil dokud se jeho soupeř se Slattou v ruce nevzpamatoval a nesetřel si krev z rozbitého obličeje. Zatím vytáhl z pochvy na stehně delší dýku nebo spíše kratší meč. Uchopil ji pevně do jedné ruky a druhou si vytvořil před sebou jakýsi štít. Jeho druhá ruka byla od loktu dolů dřevěná. Zřejmě o ni někde přišel a nechal si vyřezat maketu ruky ze dřeva. Ruka byla zatáta v pěst. „Možná už by jsi nebyl tak milovaný svými děvčkami z bordelu, kdyby tě viděli,“ přilil olej do ohně Ghattall. „Byl jsem v bordelu, to je pravda, ale taky proto že se tam dají najmout vrazi.“ Vyplivl skrz krev odpověď druhý elf a pak to začalo.

Ze střechy seskočili dva chlápci s malbami na obličejích. Po dopadu okamžitě zaútočili naprosto sehraně svými dýkami. Každý z vrahů měl dvě dýky a o jejich sehranosti svědčil stejně načasovaný útok a rozdílné cíle útoku. Ghattall pouze o krok ustoupil a pak čelil útoku. Jeden útok na jeho levé koleno vykryl dřevěnou rukou a druhý útok na hlavu svým mečem. Vyhnul se tak sice prvnímu překvapivému útoku vrahů, ale sám přišel o výhodu nepřítelovy nevědomosti o jeho ruce. Nejednou překvapil nepřítele tak, že nepřítelova rána zůstala v dřevěné ruce a jeho meč zatím ukončil nepřítelův život. Teď už o jeho ruce vrazi vědí a rozhodně tuto vědomost dokáží zužitkovat ve svůj prospěch. První snahou Ghattalla bylo rozdělit ten sehraný pár. Protočil se mezi nimi, vykryl jeden výpad a nohou nakopl do břicha druhého vraha, čímž ho na chvíli odsunul z boje. Podběhnutí pod nožem a rychlý výpad. Trhání plátna naznačilo, že rána pouze škrtla o vrahovu košili. Na straně vrahů stála výhoda počtu a sehranosti na straně Ghattalla výhoda delšího života, tedy i větších bojových zkušeností. Pálení na rameni bylo pro Ghattalla znamením, že je zasažen. Na zjištění jak moc však nebyl čas. Odrazil výpad a protočil se ke zdi, kde měl krytá záda. Snad nemají dýky potěny jedem. I to je možné. Sil mu ubývalo a tak bylo načase tento vleklý souboj ukončit. Jinak by skončil za chvíli sám pro Ghattallovu únavu. Rozhodl se tedy, že bude riskovat a zaútočí jedním starým a okoukaným trikem. Možná zrovna takovou věc od něj nebudou čekat. V dalším výpadu se postavil tak, že stál zády k jednomu vrahovi, zatímco druhého právě odrazil. Nikdy by se dobrý bojovník nepostavil k soupeři zády - to mohlo vraha varovat, ale nevarovalo ho to. Ghattall musel odhadnout chvíli útoku, v tom bylo celé umění této akce. Těsně před dopadem rány se Ghattall vrhl po zádech na zem a mečem švihl nahoru. Vyšlo to jako zázrakem. Vrah útočil na záda, místo nejširší, tedy nejlépe zasažitelné a navíc kvůli ose otáčení méně pohyblivé než hlava. Ve chvíli, kdy vrahova dýka prořízla vzduch Ghattallův meč se zasekl vrahovi do podbřišku a rozerval mu část vnitřností. Když klesal k zemi, Ghattall se rychle přetočil a postavil na nohy. Druhý vrah se elegantně uhnul padajícímu se druhu a zaútočil dvojitém bodem. První dýka si vybrala za cíl krk a druhá dýka bodala do slabin. Ghattall se otočil k vrahovi bokem a ruku se svým mečem vystrčil přímo do vrahova obličeje. Vrahovy dýky nenašly svůj cíl a špička meče zůstala uvězněna hluboko v lebce vraha. Ghattall zakolísal. Trochu se mu zamlžil zrak a málem ztratil rovnováhu a musel se chytit stěny. Jed. Ti zatracení vrazi se pojistili na dýkách jedem a zrychlený krevní oběh jen uspil šíření jedu v organismu. Druhý elf zatím neváhal a přiblížil se zezadu za Ghattalla se slattou v ruce. Zadrnčela tětíva a zarachotil ořech na kuši. Šipka proletěla kousek pod elfovou levou klíční kostí a přišpendlila ho k hromadě sudů narovnaných u zdi. Ghattall se otočil a viděl jakéhosi mladíka z kuši

v ruce jak přichází k němu. Nezmohl se na slovo, protože ho v tu chvíli zahálila temnota.

Ghattall se probral v jakési místnosti s krbem. Oheň příjemně hřál stejně jako kožešiny jimiž byl přikryt. Skrz žlutě skládané okno svítilo zapadající slunce. Jeden stůl, dvě židle a tahle postel to bylo veškeré vybavení místnosti. Zkusil se pohnout. Bolest mu projela hlavou jako žhavé železo sněhem a zhroutil se se zasténáním zpět do postele. Otevřeli se dveře a vešel jakýsi mladík se stařenou zabráni do rozhovoru. Stařena si všimla, že je elf pozoruje, řekla o tom mladíkovi, udělala znamení proti zlým silám a odběhla z místnosti. Mladík přistoupil ke stolu, vzal si židli, kterou si otočil opěradlem k posteli a obkročmo se na ni posadil.

„Jak se cítíš?“

„Jako mrtvej. To ty jsi mě zachránil v té uličce?“

„Jo, byla to takměř náhoda, že tenhle dům je zrovinka u té uličky. Nemohl jsem usnout a slyšel jsem rvačku. Já byl vždycky zvědavé dítě.“ usmál se uličnický. „Jak se jmenuješ?“

„Já si nechám své jméno a ty si necháš své. Jak to se mnou vypadá?“

„Dobře ne. Měl jsi ránu na rameni. Ty díky byli otráveni. Jed je to ale běžný, takže nějaké léky jsme pro tebe vymodlili u kořenářky, ale i tak to nevypadá dobře. Kdybys byl trpaslík, bylo by to bez problémů, ti mají imunitu jako stodolu, ale vy elfové moc odolní proti těmto věcem nejste.“

„Díky.“

„Koukám, že mě stejně nemáš moc v lásce, že? I když jsem ti zachránil život.“

„Jak jsi řekl, možná jen prodloužil, ne zachránil. A navíc nemám rád Threccy.“

„Kdo je to Threcc?“

„To je elfské označení pro elfské bastardy. Vy jim říkáte půlelfové. Nejsou čisté krve. Nepatří mezi nás. A ty jsi Threcc. Je to poznat ve tvých rysech a pohybech. Takhle se čistokrevný člověk ani elf nepohybuje.“

„Asi jsem. Říkalo mi to víc lidí, jenže já za to nemohu.“

„Já vím. Je v tom taky ještě jiný důvod. Jak moc toho víš o elfech a vůbec o Guenethu?“

„Jen to co se říká všeobecně po celé Anadérii. Hlavně zde ve Wettaru se říká, že elfové jsou služebníci zlých sil, kde se objeví přináší jen smrt a bolest. Jenže já tomu nevěřím. I když jsem viděl co dokážeš se svým krátkým mečem.“

„Elfové jsou většinou hraničáři. To jsou bytosti žijící na hranici mezi světem ve městech a světem lesním. V Guenethu je spousta lesů a žijeme proto ve velkých městečkách která si stavíme v korunách stromů. Můžeš klidně projít lesem a nenarazíš na naše města. Proto se o nás říká, že jsme čarodějové. Ale nejsme, i když ovládáme lesní magii a jednoduchá pomocná kouzla. Máme zvláště vyvinutý cit pro magii. Bohužel spousta z nás přešla na stranu mocnější černé magie a ti nám kazí pověst. A nejen oni.“

„Vím, jednou jsem potkal elfa s velkou jizvou. Jen kvůli několika pivům zabil mnoho lidí v krčmě a utekl. To jsem byl ale ještě malý. To možná vysvětluje proč tu moc lidí nerado vidí elfy. Jsou s nimi jenom problémy. Ovšem u tebe jsem neměl pocit, že nejsi zlý. Naučil jsem se už svým pocitům důvěřovat.“

„Jistě, podle pocitů se také řídíme. Je to něco jako šestý smysl. Říká nám to co a jak máme dělat. Ten elf s jizvou byl Reatriell. Zabil jsem ho před šesti lety. Díky němu nosím tu dřevěnou ruku.....“ Elf se začal svíjet v záchvatu kašle. Když záchvat přešel, ještě chvíli ležel a až potom opět promluvil. „Náš ... vy byste ho označili panovníkem, ale my nepoužíváme to slovo... možná by šlo užít slovo vůdce, dodržuje zvyky předchůdců. Někdy před šesti lety jsme se jako národ nepohodli s lidmi, tehdy bylo lidí míň než je dnes. Náš bylo naopak víc. Ovšem vznikly rozbroje a my jsme se stáhli na Gueneth a tam žijeme dosud. Nepamatuji se na to osobně, ale pár z nás elfů ano. Normální elf se dožívá v průměru tak dvou set let. Je jen pár vyvolených, kteří se dožijí více. Zatím nejstarší elf v naší historii se dožil osmi set let. Snažili jsme se úplně uzavřít naši zemi pro lidi i trpaslíky. Prostě pro všechny, kteří nejsou naší krve. Naštěstí nás střeží hory, ale to nestačí. Je spousta těch, kteří si myslí, že v elfí zemi jsou na cestách místo kamení diamanty a ve vodě najdeš zlato jako křepelčí vejce. Je to samozřejmě nesmysl, ale mnozí mu věří. U elfů, jako v každém národě jsou osoby dobrých a zlých úmyslů. Ti, kteří se protíví našim zákonům a našemu ochránci lesa bohu Leaciell a bohyni hor Etes, jsou vyhnáni na okraj naší říše. Tam je jim dáno území mezi horami a našimi lesy. Mají zakázáno vrátit se do našeho světa pod hrozbou smrti. Z počátku to bylo výhodné. Přes jejich území se k nám do lesa nedostal žádný cizinec, protože zkrátka nepřešel území Acta Siffel což v obecném jazyce značí Brána pekelná. My jsme si uhlídali hranice lesa a byli jsme spokojeni. Jenže po čase se k nám donesla zvěst, že Hyedarenn - to jsou ti odpadlíci našich zákonů jež vyřazujeme za našich lesů, pronikají do lidského světa se kterým jsme se rozhodli nemít nic společného. Ničí tak naši pověst. Nejde nám ani o naši pověst, ale jde tu přímo o ohrožení říše. Máme informace, že mnozí velmožové vašeho světa již mají dlouho hledaný důvod vpadnout na naše území a vyvraždit nás. Své podnikavé výpravy do naší země zdůvodňují činy našich Hyedarrenn. Neberou v potaz, že to vlastně nejsou naši bratři, ale naši odpadlíci. Tvrdí jen TO ELFOVÉ JSOU TOHO PŘÍČINOU A JE TŘEBA JE VYHLADIT JEDNOU PRO VŽDY. Když se tohle před pár lety náš vůdce dozvěděl, musel jednat. Hyedarenn jsou na okraj naší země vyháněáni již několik století. Jenže to pro nás není až tak dlouhá doba. Proto čistých Hyedarenn není mnoho. Z našich řad bylo před pár lety vysláno asi sto vycvičených hraničářů. Ghattallové jim říkají u nás. Já jsem jedním z nich. Naším úkolem je ničit Hyedarrenn. Ničit ty, co ničí nás. Ty jsi zřejmě potomek jakéhosi Hyedarrenna a nějaké lidské ženy, proto nemají elfové rádi půlelfy. Protože nesnáší Hyedarrenn. Takže teď už snad pochopíš, proč tě nemám rád. Je to vlastně začarovaný kruh. Já jsem možná v minulosti zabil tvého otce a ty jsi mi teď zachránil život.“ Elf se odmlčel. Mluvil příliš dlouho a to ho očividně oslabilo. Mladík taky chvíli mlčel a vstřebával tu hroznou spoustu informací která mu byla předložena. Hned se začal na elfy dívat z jiného pohledu.

„Já, nevím kdo byl můj otec ani matka. Našel mě jeden mnich u bran svého kláštera. Prý jsem měl u sebe jen tento náhrdelník s elfím písmem. Ptal jsem se už pár znalců písma, ale nikdo mi nemohl pomoci. Ty jsi elf. Mohl by jsi mi to

přeložit?“ Mladík sundal z krku jakýsi kulatý amulet. Byl z bílého kamene opracovaného do hladka. Uprostřed byl vyryt emblém tří spletených stromů a kolem dokola byly krásné elfí runy. Elf vzal amulet do ruky a zadíval se na něj. Mladík si všiml poznání v jeho očích. „Ten kámen je Rikky. Bílý srnčí kámen. Vyskytuje se jen v naší zemi. Je velice vzácný. A ty runy jsou starší než já. Opravdu velice staré. Ale znám je. Vím, čím to bylo. Dej mi ale prosím nejprve napít. Mluvím už velice dlouho a umírám žízni.“

Mladík vstal ze židle nanejšvzrušený. Otevřel dveře a vyběhl ven. Seběhl o patro níž, kde sebral z police hliněný džbán a ze džberu s čistou vodou nabral vodu. Schody bral po třech a vodu z vrchovatého poháru lil po dřevěné podlaze. Konečně se dozví něco o své minulosti. Něco o tom, kdo byl jeho otec a co to vlastně znamená. Srdce mu bušilo k nevydržení. Málem lítal radostí. Ovšem když stoupil do pokoje džbán dopadl na zem, kde se roztříštil na kousky. Voda se rozlila po podlaze a ztrácela se ve škvírách mezi prkny. Dokonce voda dostříkla i k bílému kamenu, který byl na zemi hned vedle bezvládné elfovy ruky.

By Avaron izera@pce.cz